

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 43. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137201121744/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

Vi Børn morede os storartet. Men i Stalddøren stod Nils Lente og jamrede:

„Aa Gu', aa Gu', Børn, hvad er det dog, I hitter paa!“

Saa var der *Hundene*.

Judas med Tilnavnet *Ischariot*, en dejlig, graagul Schæferhund, var *Faarepers* private Eje og regerede sammen med ham over 300 Faar. Det var et dejligt Syn, naar Faareper en Sommeraften ved Solnedgang kom vandrede op ad Alleen med Judas og de 300 — jeg tænker altid paa Abraham i Mamre Lund.

En Gang om Aaret, i Maj eller Juni, blev Faarene vaskede i en Mergelgrav. Husmandskonerne, der blev udkommanderede til dette Arbejde, laa paa Knæ paa en Bro langs Bredden. Faarene blev smidt i Vandet og svømmede i Dødsangest fra Kone til Kone, fra den ene Ende af Mergelgraven til den anden, indtil de blev rene. Jeg kan endnu høre Faders Kommandorøst:

„Lad gaa!“

Saa lod Madammerne gaa, de sendte alle paa een Gang deres Faar til Naboersken.

Otte Dage efter, naar Dyrene var tørrede af Solen, blev de klippede med nogle mærkelig konstruerede Faaresakse. Denne Ceremoni, hvor ogsaa Husmandskonerne fungerede, foregik i Laden ved lange Borde og under megen Jamren og Brægen. Kunsten var at klippe Pelsen af saa hel som mulig, og ikke lave alt for mange Huller i Faarenes Skind.

Det var en stor Sorg for os, da Judas og Per, sammen med Faarene, blev solgt. Men en Trøst var det naturligvis, at de ikke kom længere bort end til Svendsen paa Helgenæs, hvor vi kunde besøge dem.

Judas' og Pers Historie har jeg iøvrigt nedskrevet i min Bog „Silhouetter“.

Men vi havde mange andre Hunde. Der var *Rinaldo*, som levede saa længe, at man tilsidst kun kunde se den gø. Hørdet kunde man ikke, den havde mistet ethvert Spor af Stemmene og gjorde et uhyggeligt spøgelseagtigt Indtryk.

Og der var Høsehunden *Chasseur*, til hvem jeg skrev mit første Digt. Vi sad engang i Dagligstuen, da hele Huset